

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 1937/2023
11.06.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., коју заступа Владимир Савић, адвокат у ..., против туженог првог реда „MCS Group“ ДОО Нови Сад, кога заступа Владислав Костић, адвокат у ..., туженог другог реда ББ из ..., туженог трећег реда ВВ из ..., које тужене другог и трећег реда заступа Ђорђе Миковић, адвокат у ..., туженог четвртог реда млдб. ГГ из ..., коју заступа привремени заступник Томислав Дикосавић, адвокат у ... и туженог петог реда „ШАКАН КОМЕРЦ“ ДОО Нови Сад, кога заступа Маринко Шакан, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и исплате, вредност предмета спора 37.372.351,00 динара, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5426/22 од 15.06.2023. године, у седници већа одржаној дана 11.06.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5426/22 од 15.06.2023. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Новом Саду П 1789/21 од 30.03.2022. године, у ставу првом изреке одбијен је приговор стварне ненадлежности Привредног суда у Новом Саду. У другом ставу изреке одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је Одлука о повећању основног капитала друштва донета дана 05.08.2016. године на Скупштини привредног друштва MCS Group ДОО Београд, МБ 20955198, ПИБ 108221075 са седиштем у Београду, ул. Устаничка 150/11 која је солемнизована од стране Јавног бележника Мирослава Обрадовића дана 10.08.2016. године број ОПУ: 1436-216, апсолутно ништава и као таква не производи правно дејство што су тужени привредно друштво MCS Group ДОО Нови Сад, ББ са пребивалиштем у ..., ВВ са пребивалиштем у ..., млдб. ГГ са пребивалиштем у ... и Привредно друштво ШАКАН КОМЕРЦ ДОО Нови Сад, дужни признати и трпети. У трећем ставу изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се обавезе тужени првог реда да тужилци исплати износ од 37.372.351,00 динара са законском затезном каматом почев од дана подношења тужбе па до исплате. У четвртом ставу изреке обавезана је тужилца да на име трошкова парничног поступка исплати туженом првог реда износ од 189.000,00

динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате. У петом ставу изреке обавезана је тужила да на име трошкова парничног поступка туженима другог и трећег реда као солидарним повериоцима исплати износ од 234.000,00 динара. У шестом ставу изреке обавезана је тужила да привременом заступнику тужене четвртог реда адвокату Томиславу Дикосавићу из ... исплати износ од 91.500,00 динара на име трошкова парничног поступка. У седмом ставу изреке обавезана је тужила да туженом петог реда на име трошкова парничног поступка исплати износ од 189.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате. У осмом ставу изреке тужена четвртог реда ослобођена је од плаћања судских такси.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 5426/22 од 15.06.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је изјавила благовремену и дозвољену ревизију из свих законом предвиђених разлога.

Испитујући побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23 - др.закон), Врховни суд је одлучио да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју суд у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Нису од утицаја ревизијски наводи да је учињена битна повреда поступка тиме да је првостепени суд неправилно одлучио да је стварно надлежан, јер се ради о битној повреди из члана 374. став 2. тачка 4. ЗПП, због које се ревизија не може изјавити у смислу одредбе члана 407. истог закона.

Према утврђеном чињеничном стању, покојни супруг тужиле ДД био је једини члан и законски заступник привредног друштва „Articolis“ ДОО Нови Сад. ДД је са наведеним друштвом закључио Уговор о замени испуњења - новацији од 27.03.2015. године, у коме је констатовано да је друштво донело Одлуку о исплати добити једином оснивачу ДД у износу од бруто 5.882.352,94 динара, да добит није исплаћена до датума назначеног у Одлуци скупштине друштва, те да су се стране споразумеле да уместо нето новчаног износа од 5.000.000,00 динара предвиђеног Одлуком о исплати добити, на ДД друштво пренесе 1/1 власништва на некретности из члана 1 став 2 овог Уговора, а по истом основу (добит), на основу чега је ДД постао власник непокретности. Потом је ДД наведеним непокретностима располагао тако што је исте унео као неновчани капитал у привредно друштво „MCS Group“ ДОО Београд (првотужени), а на основу Одлуке о повећању основног капитала друштва донете дана 05.08.2016. године којим је неновчани капитал првотуженог повећан за износ од 74.744.702,00 динара. Неновчани капитал представљају непокретности уписане у Лист непокретности број .. КО ... све у потесу Село: парцела број .., укупне површине 43ара 42м2; зграда осталих индустријских делатности производном, спратности Пр+1сп, површине 575 м2, број зграде 8 на .., зграда пословних услуга, спратности Пр+1сп, површине 152 м2, број зграде 9, на парцели број ..; помоћна зграда-сточни депо, спратности Пр, површине

87м2, број зграде 10, на парцели број .. и помоћна зграда водоводна станица, спратности Пр+1сп, површине 21 м2, број зграде на парцели број .. . Прилог Одлуци чини извод из Листа непокретности број .. КО ..., парцела број .. КО Првотужени је потом на основу уговора о купопродаји од 10.11.2017. године наведене непокретности продао петотуженом. Тужени од другог до четвртог реда су ћерке и законске наследнице пок. ДД. Тужба се заснива на тврдњи да имовина коју је покојни супруг тужиље ДД стекао на основу Уговора о замени испуњења - новација од 27.03.2015. године представља заједничку имовину бивших супружника, те да је ништаво располагање предметном имовином без сагласности тужиље као бивше супруге, материјализовано на основу Одлуке о повећању основног капитала првотуженог, чија ништавост је и предмет тужбеног захтева.

Првостепени суд на основу утврђеног чињеничног стања закључује да је тужиља активно легитимисана за подношење предметне тужбе имајући у виду да се на ништавост може позивати свако заинтересовано лице. Образлаже да се тужба за утврђење ништавости одлуке скупштине друштва подноси против друштва чија је скупштина донела одлуку за коју се тражи утврђење ништавости, те да стога тужени 2., 3., 4. и 5. реда нису пасивно легитимисани у овом спору. Даље према чињеничним тврдњама изнетим у тужби и из приложених доказа првостепени суд закључује да не постоје разлози ништавости Одлуке о повећању основног капитала друштва донета дана 05.08.2016. године предвиђени члановима 271, 294, 301, 308, 314, 318. и 324. Закона о привредним друштвима, због чега је одбијен тужбени захтев за утврђење ништавости предметне одлуке, па је самим тим оцењен неоснованим и тужбени захтев за исплату износа на име стицања без основа по предметној Одлуци.

Другостепени суд прихвата материјалноправне закључке првостепеног суда, али додаје да тужиља није активно легитимисана за подношење тужбе за утврђење ништавости Одлуке о повећању основног капитала, јер не спада у круг лица предвиђен одредбама члана 376 – 381. ЗООа, због чега одбија жалбу тужиље као неосновану.

Ревизија тужиље није основана.

Према оцени Врховног суда, нижестепени судови су у битном правилно применили материјално право из Закона о привредним друштвима којим је регулисано побијање одлуке скупштине друштва и утврђење ништавости, изостављајући при том примену Породичног закона на шта тужиља у ревизији указује, али наведено није било од утицаја на правилност саме побијане одлуке.

Наиме, тужиља у ревизији понавља наводе да непокретности којима је располагао њен бивши супружник ДД представљају заједничку имовину стечену за време трајања брачне заједнице, те да бивши супружник није могао без њене сагласности да располаже том имовином, позивајући се на одредбе члана 171. и 176. став 2. Породичног закона, због чега сматра ништавим Одлуку о повећању основног капитала друштва од 05.08.2016. године донету на Скупштини привредног друштва „MCS Group“ ДОО Београд. Овакав правни став тужиље се не може прихватити као основан, и то из два разлога.

Први се тиче начина стицања имовине на коју тужила претендује, имајући у виду да се под заједничком имовином сматра имовина коју су супружници стекли радом у току трајања заједнице живота у браку (члан 171. Породичног закона). У конкретном случају, бивши супружник тужиле је предметне непокретности стекао на основу новације – замене испуњења новчане обавезе у неновчану, а основ саме облигације лежи у Одлуци скупштине друштва о исплати добити. Такав начин стицања имовине (исплата добити према Закону о привредним друштвима), према оцени Врховног суда, не заснива са на радном ангажовању, већ на правном послу којим се прибављају искључиво права, па таква имовина не може ни представљати имовину стечену радом већ представља посебну имовину супружника који је на основу свог статуса члана друштва са ограниченом одговорношћу, стекао право на исплату добити. Одатле произлази закључак да тужила не може са успехом побијати правни посао којим је таква имовина отуђена, јер представља посебну имовину бившег супружника за чије располагање није ни била неопходна сагласност тужиле.

Други разлог због којег се тужбени захтев не може са успехом заснивати на Породичном закону тиче се природе правног посла којим је извршено располагање. Преносом непокретности на привредно друштво у складу са Одлуком о повећању неновчаног капитала, задире се и у статусни (корпоративни) положај привредног друштва у чију корист је такво располагање извршено, па се ништавост такве Одлуке не може испитивати само са становишта Породичног закона и Закона о облигационим односима, а без примене Закона о привредним друштвима, како то сматра ревидент. Таквим приступом би се релативизовале императивне одредбе Закона о привредним друштвима којима је прописано ко, када и због чега може побијати одлуке скупштине привредног друштва, а посебно ако се има у виду да ништавост одлука скупштине наведени закон препознаје само у неколико случајева. У прилог изнетом говори чињеница да евентуално утврђена ништавост Одлуке друштва о повећању неновчаног капитала, макар и због недостатака прописаних Породичним законом како то тврди ревидент, мора произвести правне последице на статусном плану, што говори пре свега о корпоративној природи Одлуке о повећању неновчаног капитала, насупрот становишту ревидента да се, у конкретном случају, у том акту налазе два права – породично и корпоративно. Зато није од значаја поређење Одлуке о повећању неновчаног капитала друштва са другим правним пословима на основу којих је, евентуално, мимо прописа отуђена заједничка имовина супружника, јер се тим пословима које ревидент наводи (продаја, поклон) не производе статусноправна дејства (не мења се основни капитал друштва), па је другачији и нормативни оквир на основу ког се ти послови могу са успехом побијати. Из наведених разлога нису основани ревизијски наводи да су судови погрешно применили материјално право у делу у ком се позивају на одредбе Закона о привредним друштвима.

Имајући у виду све напред наведено, а пре свега чињеницу да се не ради о заједничкој имовини супружника на коју тужила претендује, да тужила није члан привредног друштва које је донело одлуку о повећању неновчаног капитала, нити су тужени од другог до петог реда учесници материјалноправног односа који је предмет тужбеног захтева, те чињенице да је предметна Одлука (и поред тога) пуноважна са становишта прописа којима се уређује статус и положај привредних друштава, то се

-5-

закључује да је побијана другостепена пресуда правилна и на закону заснована, а ревизија тужиље неоснована.

Како не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, као ни разлози о којима ревизијски суд води рачуна по службеној дужности, Врховни суд је применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић